

Τὴν κόρη τοῦ κ. Θ... νάγαλῶ. Ἄφτι πὸν πέρνει τόσην προίκα. Ἄφτι πὸν τί ξέρεις τί ὄνειρα βλέπει... Ἄφτι... Ἄφτι... ὦ, Θέ μου... ὦ Θέ μου, παρηγόρα με ἀπὸ τόρα... ἀφοῦ δὲ θέλησες νὰ με στομώσεις προτοῦ μοῦ πετάξει ὁ νοῦς, προτοῦ μοῦ φύγει ἡ καρδιά.

ὦ! Μοντέλο ὁμορφιάς καὶ παρθενιάς. Ἡ πρώτη σὴν Ἀθήνα μέσα σὺλα... Σ' ὅλα καὶ χωρὶς νάσαι ἀριστοκρατία. Χωρὶς νάχει σκέψη μὲ τὴν τάξη ἀφτή, πὸν τί νὰ σὲ πῶ, δὲ μάρσσει... Χωρὶς νὰ τὴ σφίγγουνε οἱ ἀξιωματικοὶ σὺνδὲ χοροὺς καὶ στὰ γλέντια... Κι ὁ πατέρας τῆς γνωστός σ' ἔλη τὴν Ἑλλάδα. Πλούσιος ἀπὸ κείνους πὸν κάνουνε καὶ τὸν κάθε σοσιαλιστὴ νὰν τὸν ἐσέβεται. Μὲ θεομὲ αἰσθήματα... μὲ ἰδιαίτερη σιοργὴ γιὰ τὸν ἄλλον... μὲ μορφή σεβαστὴ... μὲ ἀρετὲς πολλές... Μὲ ὄνομα, πὸν τὸ ἔκανε ὁ ἴδιος, βουτηγμένο σὴν τιμὴ καὶ σὴν ἐδεργασία. ὦ! Τὸ μόνο τῆς κακὸ ἦταν τὰ χρήματα, ἢ... τὸ μόνο κακὸ—νὰ πῶ καλτέρα—ἦταν ἡ δική μου ἢ φτώχεια...

Κεῖνο τὸ βράδν δὲν κοιμήθηκα. Γύριζαν μέσα μου ἀστραπὲς οἱ σκέψεις καὶ οἱ ἀποφάσεις μου. Τί νὰ κάμω; νὰ βιάσω τὴν καρδιά μου νὰ πάρει νὰ ἀγαπάει; Νὰ ἐξακολουθῶ; καὶ νάφρω τὸν ἔμαρτό μου σὲ ἔλεο τοῦ Θεοῦ;... Προτίμησα τὸ πρῶτο καὶ γιὰ νὰν τὸ κατορθώσω ἀποφάσισα νὰ κάμω τὸ τοῦρ τῆς Πελοποννήσου μὲ βαπόρι. Καὶ γι' ἀφτὸ ἀπόρησες, πὸν μὲ εἶδες ξάφρον νὰ ταξιδέρω.

Πῶς μὲ φάνηκε τὸ βράδν σὲ βαπόρι, πὸν ὄρε ἢ ὄρα καὶ τὴ διῶ σὲν περιπατο. Θέ μου, Θέ μου. Τὸ πνέμα μου μὲ ἦταν φεθγάτο καὶ τὴν ἀκολοῦθοῦσε καὶ τὴν ἔβλεπε καὶ τὴν ἔβλεπε... Καὶ σὴν πλώρη, σὴν ἀγαπητὴ μου θέση σὰ θρίσκουμαι σὲ πλοῖο ξαπλωμένος μακρὰ ἀφ' τοὺς ἄλλους ἐπιβάτες, ἔβλεπα τὴ δειροστοιχία μὲ τὸν κόσμο τῆς... Ἐβλεπα ἐκείνη μὲ τὴ μαμά τῆς καὶ μὲ τὴ μικρότερη ἀδερφή τῆς, τίς τρεῖς τους, ὅπως βγαίνανε πάντα, καὶ τὸν ἔμαρτό μου κάμποσα βήματα πίσω νὰν τὴν καμαρώνει, νάντις θα μάζει τὸ λιγίσι ἀνάστημά τῆς, νὰ πέρνει ὡς ἀπὸ τὴ λάμψη τῆς πὸν σκόρπιζε, νὰ μυρίζει τὴν ἀναπνοή τῆς, νὰ ὄνειροπολεῖ... νὰ παίζει... νὰ χαίρεται... νὰ μὴν ξέρει τί αἰσιάνεται, ἂν ποεῖ ἢ ἂν ἐφαριστιέται.

(Στ' ἄλλο φύλλο τελειώνει)

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ

Σὲ Κυματογράφο.

Καὶ ἂν ἐδοματιόγησες τὴν «Κόρη τῶν Κυμάτων»,
δὲν τόκαμες γιὰ ποσοστὰ, δὲν τόκαμες γιὰ χρήματα.
Ὅργανοτῆς θεατρικῶν καὶ ἄλλων θεαμάτων
ν' ἀκούσης θέλησες ἀπλῶς κ' ἐοῦ «Τι λὲν τὰ Κέματα!»

★★

Σὲ νεόφαντο αἰσθητικὸ.

Αἰσθητικὴς μαθήματα μὲ τρόπο Διαπλάσιο
διδάσκεις σὲ ἠθοποιούς καὶ μ' ὄφος ἀναλυτικὸ
τόσο, πὸν κάθε μάθημα μπορούμε κ' ὡς θανμάσιον
νὰ τῶχουμε... ἀναισθητικὸ!

★★

Σ' ἐπιτήδειο ζωγράφο.

Τὸν πόλεμο ζωγράφους χαρούμενο γιορτάσι,
καὶ πουνθὰ δὲν ἔβαλες, γιὰ σάλτσα, λίγο κλάμα.
Καὶ ποὺς τὴν ἐξυπνάδα σου μπορεῖ νὰ μὴ θαμῶση,
ἀφοῦ τὴν Τέχνη γύρισες πρὸς τὴ χορτὴ ρεκλάμα;

ΠΙΚΡΑΓΚΑΘΗΣ

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΗΣ ΑΚΡΟΓΙΑΛΙΑΣ

ΣΕΙΡΑ Β'

ΤΑ ΠΡΟΒΑΤΑΚΙΑ:

Βελάζοντας τὰ προβατάκια
Φέρνει ἀπὸ ἀντίπερά μου ἡ βάρκα,
Καὶ λέω πὸς εἶναι κερματάκια
Μαλλὶ πὸν ἔπληρανε καὶ σάρκα.
Κι εἶναι ὁ Βοριάς ὁ παινεμένος
Πίσω ὁ τοσπάνος ξαπλωμένος,
Καὶ Χάροντας ὁ μακελλάρης
Ὁλόρθος στέκεται ὁ βαρκάρης...

ΟΙ ΑΓΥΡΙΣΤΟΙ:

Στὴν ἄλικη τὴ θάλασσα τὴν αἵματοβαμμένη,
Ψυχούλες ἀρμενίζουνε σὲ σκλάβοι ἀλυσσομένοι.
Μαῦρα πουλιὰ ὅλες φαίνονται, μάτια πὸν λάμνουν μόνο
Πλατιὲς φτεροῦγες γέροντας μὲ μυστικὸ ἕναν πόνο,
Καὶ πνέει ἀγεράκι σὴν στ' ἀναφτερισμάτα τους
Μόλις πὸν φρίσσει ἀδέλγητα τὴ βάρπη Γαλήνη...
ὦ τί ταξιδι ἀτέλειωτο, σὰ σὲ θαν τοῦ κλίνη,
Κάτω ἀπὸ νύφη ἀδάκρυτα τὸ αἰῶνιο πέρασμά τους!

Ο ΜΙΣΕΜΟΣ:

Πόσοι καημοὶ στὶς ἀμμουδιές; πόσα πικρὰ φιλικία
Μύρια χλωμ' ἀγαρυλλητὰ σὲ ἀγέλαστα χειλάκια...
Στὶς ἀγκυλιὲς ἀπόμειναν Ἦσκιοι μόνικα οἱ τόσες
Τοῦ Γυρισμοῦ γλυκὲς Χαρὲς; μὴδὲ μετριούνται πόσες
Φορὲς ἀγρίπνησε ἡ ψυχὴ σὲ κῆμα διψασμένη
Καὶ πίνει ἀπὸ τὰ δάκρυα τῆς κ' ἕνα φίλι προσμένει...

Ο ΓΥΡΙΣΜΟΣ:

Ἀποτραβιέται ὁ Μισέμος, τὰ δάκρυα καὶ οἱ Καημοὶ τοῦ
Καὶ νὰ οἱ Χαρὲς τοῦ Γυρισμοῦ, γλυκὰ Φιλιά μαζί του,
Ὅφες, θωρὲς γελοῦμενες, ὀλότρημες Ἀγγάλες
Ἄλλες μικρὲς φτερογιγαστὲς καὶ σὲ μαννοῦλες ἄλλες
—Μὰ πὸν εἶναι ἡ πιδὲ γελοῦμενη καὶ ἡ πιδὲ χαριτωμένη;
—Πίσω ἀπ' τὸ παραθύρι τῆς θωρεῖ ἀποτραβηγμένη!

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

Σπέτσες 1918.

ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ

ΜΙΑ ΚΡΙΣΗ

Φίλε Νουμά,

Περίμενα τὴν ἐκδοσὴ τοῦ δευτέρου φύλλου μὲ μεγάλη ἀνυπομονησία γιὰ νὰ ἰδῶ, ἂν πραγματικῶς πιστεῦσες στὰ γραφόμενά σου' ἀλλὰ μετὰ τὴν ἀνάγνωσή σου ἔμεινα πολὺ περισσότερο εἰχαριστημένος ἀπὸ ὅ,τι ἔλπιστα, γιὰτὶ δὲ γράφεις μόνο τὰ πράγματα, ὅπως φαίνονται, ἀλλὰ δείχνεις τὰ πραγματικὰ αἷτια τῶν κοινωνικῶν συνθηκῶν μας.

Περίμενα νὰ ἰδῶ (ὅπως κάνουν δυστυχῶς ὅλες οἱ ἀστεινὲς ἐφημερίδες καὶ περιοδικὰ τῶν δύο πόλεων, πλὴν μίας καθημερινῆς ἐφημερίδας) νὰ ἐξημῶνῃς μόνο πρόσωπα' ἀλλὰ εὐτυχῶς τὸ γράμματό σου περιστρέφεται γύρω ἀπὸ ἰδέες, ἀπὸ τίς ὁποῖες δυστυχῶς ὑπάρχει τόσο μεγάλη ἔλλειψη σὴν Ἑλλάδα. Γι' αὐτὸ στέλνω θερμὰ συγχαρητήρια στοὺς γράφοντας σὲ περιοδικῶ.

Εἶχομαι ν' ἀκολουθῶσιν κ' ἄλλα φύλλα τὸ ἴδιο παράδειγμα γιὰ νὰ βγῆ πιά κ' ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς ἀπὸ τὸ βούρο τῶν προσωπικῶν παθῶν, νὰ μορφωθῆ καὶ νὰ ταχθῆ σὲ μιὰ φυσικὴ κ' ἐπιστημονικὴ ἰδεολογία, πὸν ἀρμόζει σὲν πολιτισμένον ἄνθρωπον τοῦ εἰκοστοῦ αἰῶνα.

Μὲ βαθεῖα συναίσθηση τῶν γραφόμενων.

24)12)18 Φάληρο

Π. Κ.